

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2010. NOVEMBER
A TEMPLOMSZENTELÉS 16. ÉVFORDULÓJA

Amikor a kövek beszélni kezdenek!

Életem egyik nagy álma vált valóra, amikor október 26-án kora hajnalban útra keltem, hogy Weingartent érintve Stuttgartban csatlakozzam a 45 fős zarándok csoporthoz. Ez alkalommal az úticél Szentföld volt. Teológus voltam, amikor nagy előszereettel forgattam P. Gerhard Kroll jezsuita atya „Jézus nyomában” című könyvét a Szentföldről. S természetesen akkor arról álmodoztam, hogy majd egyszer személyesen is szemügyre vehetem mindazt, amiről a jezsuita atya oly nagy pontossággal és szakszerűséggel ír. Az atya amúgy úgy írta meg könyvét, hogy korábban nem volt a Szentföldön. Majd csak 1980 után mehetett el, s győződhetett meg személyesen is arról, amiről több száz oldalon értekezik. Mi készítette őt a könyv megírására? A háborút követő években társaival együtt minden hónapból három hetet misszióban töltött, s azt tapasztalta, hogy a központilag megadott téma alig érdekli az embereket, mert vagy műveltségük nincs meg hozzá, vagy túl fáradtak. Ezért „mesélni” kezdett arról, hogy mit mond a Szentföld Krisztusról. És tapasztalta, hogy az emberek figyelni kezdenek, mert az evangélium és az élet összetartozását érzékelték. A szerző a régészet eredményeit összevetve keresi a választ arra a kérdésre, hogy a hagyomány vonalát követve vissza lehet-e jutni a történeti Krisztushoz. Elméleti viták helyett kézen fogja az olvasót és Názarettől Jeruzsálemig, a Golgotáig végig járja Jézus földi életének szent helyeit, s bemutatja és értékeli a kövek szavát. S a kövek beszélni kezdenek!

Két hét távlatából még nagyon nehéz írni mindarról, amit éreztem és tapasztaltam. Sokszor jelképesen megcsíptem magam az ottani egy hétben, hogy hallhassam a kövek üzenetét. Talán olyan ez, mint amikor életem egyik nagyon fontos élménye érint meg, de képtelen vagyok ezt akkor a maga mélységében felfogni,

magamévá tenni. Hasonlattal élve: hogy mennyire nagy dolog a templomi esküvő, a szentségi házasság, csak idő múltával tudatosul bennem. Ott és akkor annyi mindenre kell figyelnem, hogy éppen a lényegre marad kevesebb időm és energiám.

Terveim szerint a már újra indult plébániai honlapon (www.szentlelekszatmarnemeti.ro) több részes élménybeszámolót adok majd közzé, amelyben arról szeretnék írni, hogy milyenek is hallottam a kövek üzenetét a zarándokút során. Tény, hogy a kép, amely bennem él Szentfölddel kapcsolatosan nagyon sokat tisztult ez alkalommal.

Amikor a kövek beszélni kezdenek!—tudatosan választottam ezt a címet ünnepre hangoló soraimnak. Ugyanis november 21-én, vasárnap a Szentlélek Plébánia hívó közössége ünnepel. Megköszönjük a 16 esztendőt, s közben hallani és hallgatni akarjuk a kövek, a mi köveink üzenetét. Mit ünneplünk? Templomunk felszentelésének évfordulóját. Érdeemes egy kicsit belegondolni. A templomszentelés azt jelenti, hogy kivonják azt a profán használat alól, és teljességgel vallási célt szolgál azt követően. Van okunk a köszönetre és hálaadásra. Gondoljunk csak bele, hogy 16 esztendeje minden nap van szentmise, minden vasár- és ünnepnap a közösség együtt ünnepli az Eukarisztiát. Miért? Mert a köveken túl van egy élő közösség, s a közösségnek van papja. Óriási és csodálatos titok, amit éppen olyan nehezen értünk,

mint korábbi hasonlatomat.

Plébánosként szeretném megragadni az alkalmat és megköszönni mindazok munkáját, akik akár egy követ is megmozgattak Közösségünk épületében. Olykor hallom a kritikusok szavát is. Őket is arra biztatnám: gyertek, hallgassátok a kövek üzenetét, s ha kell, tegyétek arrább. Isten éltesen Szentlélek Plébánia!

Merlás Tibor - plébános

2010 augusztus 25, szerda, Szatmár

Nyár vége. Tervek mocorognak a fejemben az Ajándékról Nem olyan „világmegváltások“, hanem simák, munkások, hétköznapiak. Örülök, hogy vannak, tudom, hogy valamilyen alapjáraton kell járnom, ahhoz, hogy alkalomadtán egy – egy lapszám elkészítéséhez fel tudjak pörögni és velem együtt a többiek is. Jó lökés ehhez, az, hogy Tibor atya szól: adjunk be egy pályázatot az Ajándék megjelenítésének támogatására. Püspökségi pályázat, a megnyerhető összeg egy-két megjelenésre elég lenne. Az első oldalt már ő megcsinálta, én folytatom, részletezem, arcukat adok neki. Néhány alapirány már megfogalmazódott bennem, ezeket újragondolom, átnézem, kibővítem. Pont szabadságon vagyok, néhány telefon is beleszörög közben, de hat-hét óra munka már borítékban az anyag.

2010 szeptember 4, szombat, Bukarest

Szállodát kell váltanom. Itt ahol most vagyok, a kurzusnak amin résztvettem, vége, a kollegák csak éjszaka érkeznek és ma éjszaka már máshol alszunk. A kiállítás előkészítését holnap kezdjük el. Itt nagyon jó számítógépterem van, csendes. Úgy döntök, hogy kijelentkezem, de az szeptember végére tervezett Ajándékot már most, innen elindítom. 12-kor ülök le, délután ötkor állok fel az asztaltól. Levelek megírva, beharangozás és „lelkésítő szöveg“ szétküldve, elképzelés kialakítva. Kicsit elfáradtam, és örülök.

2010 szeptember vége, Szatmár

Elmegyünk az Orsiék esküvőjére. Itt van Szilvágyi Zsolt volt temesvári egyetemi lelkész. Tőle is kértem cikket. Bizalommal és reménnyel telve mondom neki, hogy ezen a héten nem sikerült még összehoznunk, de nemsokára meglesz újságunk. Tibor atyával is beszélgetünk egy jót. Jó hír, hogy sikeres volt a pályázatunk.

Erőforrások

Lelki erőforrásaink elsősorban a küldetéstudatunkból eredeznek: hisszük, hogy Istennek szándéka van az Ajándékkal, nekünk feladatunk pedig, hogy ezt létrehozzuk, élteszük, fejlesszük. Ennek a lapnak sok éves hagyománya van, amely kötelez minket. Ugyanakkor a régebbi és új lapszámokat nézve, fejlődés tapasztalható, a tartalmi tagoltságban, a grafikai megvalósításban a papír minőségében, olymódon, hogy közösségi alapja az Ajándék létrehozásának nem változott.

Emberi erőforrásaink elsősorban az önkéntes munka meglétére alapoznak, amely egyaránt vonatkozik a tartalmi-szerzői részre és ugyanakkor a szerkesztésre is. Amennyiben megmarad az Ajándék szemlélete, amely egy olyan lap amely „ a közösségből

Bátorító az is, hogy többen írtak.

2010 október:

hét közben sok a munka, és két hétvégén is utaznom kell munkaügyben. De hát majdnem minden megvan, mi történik? Vezércikket várunk, én laptervet kell készítek, de a „vezér“ lökése hiányzik. Mát itt a Magyar Nemzeti Ünnepe és kapaszkodásunknak nem sok foganatja van: itt is időhiány, ott is, én sem irányítottam a „csúcstamadást“ kellőképpen, a nyomda szombaton nem fog dolgozni és nemsokára itt a templomunk felszentelésének ünnepe. Három héttel az ünnep előtt, már másképp kell gondolkodni. Inkább összevont lapszámot készítünk, két különálló résszel. Itt most megbuktunk. Könnyű volt eddig nulláról indulni... Hát most minuszban vagyunk... Hogyan lehet ezek után hitelesen megszólalni? Pedig megszólalni meg kell! Bízom benne, hogy „az írástudók” tarsolyában, csak készül, születik valami, hiszen ez a mi ünnepünk: a születésünké, a megmaradásunké, a túlélésünké. Hátha nem vagyok én olyan fontos és minden beharangozás nélkül érkeznek majd irások.

2010 november

Tibor atya a Szentföldön van. Keveset beszélünk az utóbbi időben. Későn, de csak leülök a számítógép elé. Örömmel írok egy körlevelet, próbálok nem haragudni oly nagyon magamra sem, másra sem. Egy hétvége alatt is sok minden születhet. És várom majd a válaszokat, az irásokat, az egyszerű egymondatos visszajelzéseket, az igent is, a nemet is. Kevés erőt érzek magamban, talán fizikailag sem állok nagyon jól, az időt is másképpen kell számítanom, hiszen este sokszor ülve elalszom, nemhogy dolgozni tudjak. Pedig anyagokat is jó lenne gyűjteni, hiszen nem tudom mire számítsak... Telnek a napok. Mintha egyedül lennék valahol a Holdon, annyira semmi nem történik az elektronikus postafiókom környékén. Létezik, hogy össze-vissza köröz a körlevelem, csak éppen a címzettek ne olvasták volna? Gondoltam én, hogy minuszban vagyunk, de még mintha nyomulnánk is előre benne.

Pedig, ha most sem, akkor már minek? Próbálok magam bátorítani anyaggyűjtéssel. Ha nem történik semmi, akkor is valamit ki kell találnom. A jezsuiták oldalán olvasgatok, kutakodok, a fejemben a kulcsszavak keringenek: közösség-közösségépítés. Hoppá, ez lehet, hogy nekünk is szól? A címe: NEM PANASZKODÓK KLUBJA.. És benne a harmadik kulcsszó: CSAKAZÉRTIS EMBEREK. Ödön atya lenne az? Biztos igen. Ő, aki annyira félt visszajönni Magyarországra, aki annyira félt a ráktól, aki hetvenévesen mászott fel velünk a Királykőre és nem szégyellt nagyon elfáradni és segítséget elfogadni. Úgy jött le a hegyről, mint Mózes: ketten, két oldalról tartották és támogatták. A lényeg az, hogy a szót, azt a szót ő is kimondta. Mi is ismerjük ezt a szót, talán kevesebbet használjuk mostanában. Ott ahol, már nincs vagy elfogyott a levegő, rövid, egy szuszra kimondott szavakat jó használni, ismételni, egyre csak ismételni.

Mares Sándor

él és a közösségért van”, addig számíthat, mint erőt adó forrásra, a plébániai közösség tagjainak támogatására, figyelmére, imájára, írásaira.

Erőforrásaink, a technikai felszerelések szempontjából, adottak, hiszen részben a plébánia technikai felszereltségét használjuk. Ehhez adódik a szerkesztői csapat saját felszerelésének használata (számítógépek, fényképezőgép).

Az Ajándék nyomtatási költségeinek egy része a befolyó adományok által kiegyenlítettik, a másik részét a plébánia saját forrásból fedezi.

(részlet az „AJÁNDÉK” A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA pályázatból)

NEM PANASZKODÓK KLUBJA

- Apó, igaz az, hogy egy klubot akarsz alapítani?
- Igen, szeretném összeszedni azokat az embereket, akik csatlakoznának a NEM PANASZKODÓK KLUBJÁ-hoz! Amikor 17 évvel ezelőtt visszajöttem Japánból, nagyon elcsodálkoztam azon, hogy a magyarok mennyit panaszkodnak. Lehet, hogy meg is van az okuk rá, de azokat az okokat Japánban is meg lehet találni. Ők mégis nagyon ritkán panaszkodnak. Talán tudod, hogy Japánban mindent a szégyen kormányoz. A panaszkodás pedig szégyen. A japán szégyenli azt, amikor panaszkodik, mert azzal kimutatja, hogy életének valamilyen területén nem tud rendet tartani, nem tud uralkodni magán. Az is nagyon elítélendő Japánban, ha kellemetlenséget okozol valakinek. Fegyelmezettség, kedvesség, kellemes légkör megteremtése az alapelvei a japán kommunikációnak. A japánok ügyelnek arra is, hogy szabadon hagyják azt, akivel beszélgetnek.
- Apó, de miért panaszkodunk egyáltalán?
- A panaszkodásnak alapja az önszeretet, önakarat és önérdék. Ha a dolgok nem történnek úgy, ahogy én látom jónak, elkezdek panaszkodni. Kimondatlanul is azt mondom, hogy én mindent jobban tudok, jobban látok. A panaszkodásban ott van a háttérben, hogy a véleményedet rá akarod erőltetni valakire, vagy olyan rendet akarsz teremteni, ami a te elgondolásod szerinti, és a másikat rendezetlen embernek tartod.
- Mi a kapcsolat az élet rendezése és a panaszkodás között?
- Akinek az élete rendben van, az tudja, hogy mit tegyen akkor, mikor nehéz helyzetekkel áll szemben. Ha félreértik, vagy mellőzik, ha igazságtalansággal találkozik. A panaszkodással semmit nem lehet megoldani. Inkább még jobban el lehet keseredni, még keményebben lehet betartani másoknak.
- Mégis mit tanácsolsz, hogy mit tegyek akkor, ha igazságtalansággal találkozom?
- Megfelelő helyen, megfelelő emberrel, megfelelő időben, megfelelő módon jelezd ezt az igazságtalanságot, de csak akkor, ha őt szívedben szabaddá tudod tenni, és nem akarod őt, a te elgondolásod szerinti igazságosságra kényszeríteni.
- Ez azt jelenti, hogy ha pl. igazságtalanok velem a munkahelyemen, akkor írjak egy udvarias levelet, hogy én hogyan életem meg azt a helyzetet? De mi van akkor, ha emiatt engem elbocsátanak?
- A megfelelő szót, a megfelelő időben és módon elmondani annyit jelent, hogy mérlegelve a helyzeteket. Annak és akkor fejezd ki, ha igazságtalan bánásmóddal találkozol, ha az nem jelent számodra még nagyobb igazságtalanságot. Az igazságtalanság kifejezése mindig történjen tisztelettel, szeretettel, a szabadság szellemében.
- Mi van akkor, ha így járok el, de mégis visszajára sül el a dolog és én húzom a rövidebbet?
- Akkor próbálj Krisztusra gondolni, aki tudatosan és szabadon választott három olyan magatartást, ami tökéletesen szemben áll a társadalom elgondolásával. Jézus szegény és egyszerű ember akart lenni, szabadon választotta a gyengeséget és a megaláztatásokat. Ha hiszel Jézusban, a nehézségek és megaláztatások közepette örömet is tapasztalhatsz, hogy valóban Jézus útját járod.

MEGKÖTÖM MAGAMAT

Megkötöm magamat Isten kötelével,
megkötöm szívemet orcád ígéjével,
szabadságom, Uram, Néked visszaadom,
csak a szeretetre formáld át tudatom!
Magamat megkötni gyenge vagyok, Uram,
segítő kéz nélkül nehéz járnom utam.
Atyám erősítsd meg testvéred a hitben,
életem példázza: Szeretet az Isten.
Megkötöm magamat baráti kötéllel,
testvéri közösség tartó erejével.
Testvér, ha eloldnám kettős kötélkérem,
szembesítés magammal, légy felelős értem!

- De Magyarországon azoknak az aránya, akik tudatosan vállalják Jézus útját, mindössze pár %!
- Ez ugyanígy volt Jézus életében is, mert Ő határozottan szembeszállt az akkori társadalomban elfogadott, de helytelen magatartásokkal!
- De mit tudnak tenni azok, akik nincsenek Jézussal kapcsolatban, vagy nem hisznek benne? Számukra ezek a szavak nem adnak vigasztalást!
- Az igazságtalansággal szemben vigaszt jelenthet az is, hogy nem adod be a derekadat és amennyire tőled telik, harcolsz az igazságtalansággal. Az is vigaszt adhat, ha tudsz egy-két társat találni, akik hajlandók lennének áldozatokat hozni az igazságosságért. Ha te „másokért élő ember” vagy, örömet is találhatsz abban, hogy az igazságtalanságban szenvedők oldalán állsz, és szolidaritást vállalsz velük, még akkor is, ha te is ellenségeskedéssel találkozol.
- Én azt gondolom, hogy a panaszkodók pont ezt élik meg, tehetetlennek érzik magukat, összeállnak kis csoportokba és elmondják egymásnak sérelmeiket. Mi ebben a rossz?
- Itt a kulcsszó: a tehetetlenség. Ha te kimondod magadról, hogy tehetetlen vagy, akkor azok közé az emberek közé állsz, akik ÚGYSE EMBEREK: nem érdemes erőfeszítéseket tenni az igazságosság érdekében, mert úgyse lesz semmi változás. Te ne állj be az ÚGYSE EMBEREK közé, hanem válaszd, hogy azokkal leszel szolidaritásban, akik a CSAKAZÉRTIS EMBEREK. Ők értéket tudnak találni az igazságosságért folytatott küzdelemben akkor is, ha rövidtávon nincs semmi eredménye. A CSAKAZÉRTIS emberek azok, akik igazán szabadok, akik el tudják dönteni, hogy mikor és hogyan viszonyulnak az igazságtalansághoz, meg nem értéshez, és mellőztetéshez. Nem törnek össze, hanem inkább erősebbek lesznek, mert világos életcél áll előttük, amelyet akkor is követnek, ha ez nem hoz látványos eredményt.

(<http://jezsuita.blog.hu>)

A RABBI AJÁNDÉKA

A történet egy kolostorról szól amelyre nehéz idők jártak. Valamikor ez egy nagyszerű szerzetesrend volt, de üldözések miatt, az összes hozzájuk tartozó ház odaveszett, és már csak öt szerzetes maradt a hanyatló házban: az apát és négy másik, kor szerint mind hetvenen túl. Egy nyilvánvalóan haldokló rend volt.

A kolostort körülvevő sűrű erdőben volt egy kis kunyhó, amit egy rabbi időnként remetelakként használt. Az idős szerzetesek az idők során nagyon kifinomult lélekre tettek szert és ezért mindig megérezték amikor a rabbi a remetelakban tartózkodott. "A rabbi itt az erdőben, a rabbi az erdőben van" suttogták. Egyszer szöget ütött az apát fejében, hogy látogassa meg a rabbit, hátha olyan tanáccsal tudna szolgálni, amivel a kolostor megmenthető.

A rabbi szívesen látta az apátot a kunyhójában. Azonban amikor az apát elmondta látogatása okát, a rabbi csak annyit mondott, "tudom, hogy van". "A szellem kiment az emberekből. Az én városomban is ugyanígy van. Többé már majdnem senki nem jár a zsinagógába." Úgyhogy az idős apát és az idős rabbi együtt zokogtak. Utána együtt olvastak a Tórából, és mély dolgokról beszélgettek. Amikor az apátnak indulnia kellett megölelték egymást: "Nagyszerű volt újra találkozni ennyi év után," mondta az apát, "de nem sikerült az amiért jöttem. Nincs semmi amit tudna nekem mondani ami segítené megmenteni a haldokló rendünket?"

"Sajnálom, nem" válaszolta a rabbi. "nincs semilyen tanácsom amit adhatnék. Ámbár annyit elmondhatok, hogy közületek az egyik a Szabadító."

Amikor az apát visszatért a kolostorba a szerzetes társai összegyűltek, hogy megkérdezhessék: "Na, mit mondott a rabbi?"

"A rabbi valami nagyon titokzatosat mondott, ami nagyon talányos. Azt mondta, hogy közülünk az egyik a Szabadító. Nem tudom mit akart ezzel mondani."

Ezt követően, az idős szerzetesek azon tűnődtek, hogy van-e valami jelentősége annak amit a rabbi mondott. Közülünk az egyik a Szabadító? Érthette ezt úgy vajon, hogy az egyik szerzetes magunk közül? Ha igen, kicsoda?

Azt feltételezed, hogy az apátra gondolt? Igen, ha bárkire is gondolt, az valószínűleg Apát Atya lehet. Ő már több mint egy generáció óta a mi vezetőnk. Másfelől, érthette Tamás Testvért is. Tamás Testvér bizonyára egy szent ember. Mindenki tudja, hogy Tamás a világosság embere. Biztos, hogy nem Elek Testvérré gondolhatott, néha rögeszmés tud lenni. De, ha jobban belegondolunk, még akkor is, ha szállka az emberek szemében, mikor visszatekintünk Eleknek mindig igaza van. Gyakran, nagyon is igaza van. Lehet, hogy a rabbi tényleg Elek Testvérré gondolt. De biztosan nem Fülöp Testvérré.

Öregember beszélget egy fiatal fiúgyerekekkel. Nem kevesebbről, mint a hitről, a hitben rejlő erőről, a teremtés egyik nagy titkáról.

A hit a teremtés titka. Isten s ember titka.

„Meg vagyon írva a Szent Könyvben, minden pap olvassa, s mégse érti. Pedig ott van a

szeme előtt: teremté Isten az embert tulajdon képére, s adott néki uralmat mindenk fölött. Uralmat, érted? – mordult a gyerekre szinte haragosan. Uralmat, s nem szolgaságot. Erről szólt Krisztus Urunk is, amikor azt mondotta volt, hogy „ha csak annyi hitetek lenne, mint a mustármag, azt mondhatnátok ennek a hegynek: eridj odébb! S bizony mondom, odébb mozdulna nyomban. Márpedig a mustármag a minden magvak között is a legkisebb, érted? De még ennyi hit sincs senkiben manapság, ez a baj....

A gyerek csillogó szemei rávilágítottak.

- De magában megvan, ugye öregapó? – Az öreg ránézett, s nézte hosszasan.

- Benned is van, gyerek. – felelte csöndesen, érzem és tudom, hogy ott van tebenned is az erő, amit Isten adott azoknak, ki ismerik a jó titkát. Emlékszel mit tanítottam neked minap azzal a kicsi üveggel, amit ott leltünk az ösvény szélén? A nap ránézett a kicsi üvegre, s a kicsi üveg alávetette a fényt a szakadék alá, ahova a nap sugara másként el nem jutna soha. Emlékszel? Nahát. Mondtam volt még azt is, és ezt soha el ne feledd, hogy olyanok vagyunk mi is, mit az

Fülöp annyira passzív, egy igazi senki. Ugyanakkor majdnem eszelős módon képes arra, hogy ott legyen amikor szükséged van rá. Lehet, hogy Fülöp a Szabadító.

Nyilván, hogy a rabbi rám nem gondolhatott. Lehetetlen, hogy rám gondolt volna. Én csak egy hétköznapi ember vagyok. Mégis, tételezzük fel, hogy így tett? Tételezzük fel, hogy én vagyok a Szabadító? Jaj, Istenem, nem én. Én nem jelenthetek a számodra olyan sokat, ugye?

Ahogy ezen tanakodtak, az idős szerzetesek elkezdtek egymással rendkívüli tisztelettel bánni, arra gondolva, hogy esetleg a társuk a Szabadító. És magukra is rendkívüli tisztelettel kezdtek gondolni.

Továbbra is eljöttek időnként mások, hogy meglátogassák a kolostort a szép erdőben. Eljöttek kirándulni a kis tisztásra, hogy vándoroljanak az ösvényeken és nem különben, hogy imádkozzanak a romos kápolnánál. Ahogy arra jártak, megérezték azt a rendkívüli tiszteletet, ami elkezdte körülvenni az öt szerzetest és ami úgy tünt, hogy kisugárzik tőlük és áthatja a hely légkörét. Furcsa módon, nagyon vonzóan hatott. Alig tudván miért, elkezdtek visszajárni a kolostorhoz kirándulni, játszani, imádkozni. Hozták a barátaikat is, ehhez a különleges helyhez. És a barátaik hozták további barátaikat. Aztán azok közül akik eljöttek meglátogatni a kolostort, néhány fiatalabb elkezdett egyre többet és többet szóba elegyedni a szerzetesekkel. Egy idő után, az egyik megkérdezte, hogy beléphet-e a rendbe. Aztán egy másvalaki is, és megint valaki. Úgyhogy néhány éven belül a kolostor újra elkezdett egy virágzó szerzetesrenddé válni, és köszönhetően a rabbi ajándékának, az ország vibráló lelki/spirituális központjává vált.

a kicsike törött üveg. Isten fényét kell beletükröznünk az emberi világ sötétségébe. S ha ezt megteesszük, eleget tettünk a parancsnak, ami világra hozott, s a parancsadó Úristen megvédelmez minden veszedelemtől. De ha nem tesszük meg, amit az Úr parancsolt, akkor semmirevaló szemét vagyunk mi is, akárcsak az a törött üveg az út szélén, amit sárba tapos a jóság...”

Vass Albert

Szentföld 9 napban

2010. október 27.- november 4.

Az alábbiakban hadd álljon itt egyik zárandoktársunk, Dávid Melinda beszámolója, aki a Stuttgarti Magyar Misszió tagja.

Szerda, okt. 27.

Zarándokutunkra autóbusszal indulunk Stuttgartból Frankfurtba, Európa egyik legnagyobb repülőtérére. Innen az EL AL izraeli légitársasággal repülünk Tel Aviv-ba, a Ben Gurion reptéren landolunk. Inon, az idegenvezetőnk vár ránk. Busszal Nethaniába visznek, ahol a Blue Bay hotelben szállásolnak egy éjszakára. A hotelben rajtunk kívül mindenki az 1. emeleten van, csak mi kuksolunk a 4.-en. Vacsora után kíváncsiak voltunk, milyen a Földközi tenger vize, ezért a hotel előtti homokos strandra sétáltunk, egyesek csak a lábukat mártogatták, mások fürödtek a sós habokban. Reggelre megfogadtuk, hogy 6-kor találkozunk és újból lemegyünk a tengerpartra fürdeni.

Csütörtök, okt. 28.

Hajnaltól fürdés, felhőtlen ég, reggeli ima a buszban és utazás Cesarea-Maritimába, ahol megnéztük a kőszínházat amit Nagy Heródes építtetett, továbbá a római viaduktot (vízvezeték). Itt felolvastuk a bibliából Apcsel 10,1-9, Kornéliusz Cesarea-ban történt megkereszteléséről szóló részt. Haifa következett, ahol a Bahai parkot csodáltuk meg mesébe illő pálmáival, virágaival, angol gyepjével, bokraival. A Stella Maris kármelita kolostor templomában szentmisén vettünk részt. Imre atya arról prédikált, hogy a templom menedékhely a hívőnek, találkozás az Istennel és a közösséggel, valamint zárandokutakon kovácsolódunk össze egy közösséggé. Megnéztük a várost és a kikötőt, Kármel hegyét és a Muhrakat, ahol Illés próféta a Baál papokkal viaskodott és ahonnan gyönyörű kilátás nyílt egész Galiléára. Kafarnaum (Kfar Nahum) következett, ahol Péter anyósának a háza állt. Itt tanított Jézus és sok csoda történt általa. Itt történt Szent Péter anyósának a gyógyítása. Azon a helyen egy modern templom épült. Egy ősi zsinagoga maradványait is láthattuk.

Elszállásolás a Kibbutz Degania Bet-ben. Az első kibucok közé tartozik, 1920-ban alakult. Itt jobban éreztük magunkat, mint egy 4 csillagos szállodában. Miért? A csendes környezet, a lakóépületeket körülvevő virágos- és gyümölcskertek, a kora hajnalban megszólaló énekesmadarak kórusa az igazi nyári természetet varázsolta elénk október végén! Este vacsora után kiültünk a házak előtti padokra beszélgetni, a zárandokút élményeit megbeszélni és a kertből friss gyümölcsöt fogyasztani. A fák között kifeszített függőágyban a csillagos ég alatt pihenni, a földre költözött paradicsom látszatát keltette bennünk.

Péntek, okt. 29.

Korán keltünk, hogy elérjük a hajót a Genezáret tavon, reggeli ima a buszban, megérkeztünk egy kis késéssel a tó partjára, de a hajó megvárt bennünket. Óriási meglepetés: a hajóskapitány magyarul köszönt bennünket, hiszen a Vajdaságból kitelepült magyarul beszélő zsidó. Felhangzik a magyar himnusz, felvonják a zászlót az árbocra, együtt énekelünk, sokak szemében könny csillan meg, ezután cigányzene, magyar népzene következik. Kevesen maradtak ülve, táncoltunk, énekelünk, fényképeztünk és örültünk egymásnak.

Mise következett a Csodálatos Kenyérszaporítás temploma melletti szabadtéri misézőhelyen, ahol Tibor atya arról prédikált, hogy mi egyfajta időutazáson veszünk részt, mert felidezzük a múltat, Jézus életét. Azt is lelkünkre kötötte prédikációjában, hogy akinek nincs vasárnapja, nehezen tudja megszervezni keresztény életét. Tabghában meglátogattuk a Csodálatos Kenyérszaporítás

templomát, ahol az ősi mozaikokat belefoglalták az új padlóba. Látogatás a ferencesek által épített Nyolc boldogság bazilikában: nyolcszögű épület, gyönyörű kert, virágzó bokrokkal. Az épületet Antonio Barluzzi olasz építész tervezte és a Hegyi Beszédben leírt nyolc mondás helyszínére emlékezteti a zárandokokat.

Gyalogos kirándulás következett egy banánültetvényre. Inon elmagyarázza, hogyan terem a banán (nagyapa, apa, fia = 3 hajtás egy növényen). A domb tetején a Krisztusfejet ábrázoló szobor által megjelöltetik a helyet, ahol Jézus sokszor visszavonulva egyedül elmélkedett.

Ebéd vendéglőben, Péter-hal hasáburgonyával, finom előételek, saláták, ebéd után sok datolya és kávé.

A Genezáreti tó partján, ott ahol Jézus Szent Péternek átadta az egyház kulcsát, imádkoztunk és énekelünk a kápolnában, a mellette levő szabadtéri miséző helyen felolvastuk a bibliából. Útban hazafelé elmondjuk az esti imát.

Szombat, okt. 30.

Fürdés a Genezáret tó nagyon kellemes vízében.

Tavor falvából taxival visznek fel a Tábor hegyére, ahol meglátogatjuk a Csodálatos Színeváltozás templomát. A Tábor hegyéről messzire el lehet látni.

Názáretben imádkozunk az Angyali Üdvözlés templomában, amely 1968-ban két korábbi templom romjaira épült és a világ különböző országaiból származó „Madonna és a gyermek”-et ábrázoló színes művészi alkotásoknak ad otthont. Itt magyar vonatkozású szobrot is láthattunk Máriáról és a gyermek Jézusról. A Szent Józsefről elnevezett 1914-ben épült templomban szentmisén veszünk részt. Imre atya Szent Józsefről prédikált, akit a családapák példaképeként tisztelünk. Ő nem hagyta cserben Máriát, amikor kiderült, hogy áldott állapotban van.

Kánaa következik. A Kánai Menyegző templomában egy brazil csoport misézik, érdekes más nép vallási énekeit hallgatni. Kánai bort kostolhattunk, majd vásároltunk és a szálláshelyünkön este közösen a szabadban elfogyasztottuk. A zárandokcsoport fele kint ül a padokon és névnapot ünnepel.

Vasárnap, okt. 31.

Mise a Nyolc Boldogság hegyén a szabadban (Mt 5,3). Tibor atya prédikál a boldogságról és megkérdezte tőlünk, mit jelent nekünk a boldogság. Imre atya szerint ő akkor boldog, ha a maga elé tűzött feladatot függetlenül a sikertől elvégzi. Bármennyire is furcsa, de tény, hogy ugyanazon a helyen vagyunk ismét, ahol Jézus gyakran megfordult, találkozott tanítványaival, tanította az egybegyűlteket.

A Jordán folyóhoz utaztunk, ahol Jézust megkeresztelték. Ez valójában 10 km-el feljebb történt. Ott most katonai támaszpont

van, ezért nem lehet megközelíteni. Ismét egy brazil csoporttal találkozunk, akik fehér ruhát magukra öltve megmártóznak a Jordán folyó vizében és megújítják keresztségi fogadásukat.

Egy grapefruit-ültetvénynél megálltunk és Inon megengedte, hogy egy gyümölcsöt leszakíthassunk a fáról.

Bet Sean vagy Bet She'an illetve Seythopolis romjait is meglátogattuk a Gilboa hegy lábánál. Itt akasztották Saul király testét a város falára, miután hadseregét legyőzték a filiszteusok.

Jerikó következik, ahová idegenvezetőnk Inon nem kísérhet el, mert palesztin fennhatóság alatt van. Mustafa sofőrünkkel gond nélkül jutunk be a városba, ami a Holt tenger közelében fekszik. Mivel 366 m-rel a tenger szintje alatt fekszik, a világ legmélyebben fekvő városaként emlegetik. Itt megnéztük azt a nevezetes vadfügefát, amelyre Zakeus, az alacsony termetű vámszedő azért mászott fel, hogy Jézust jobban láthassa (Lukács 19). Az arab utcai árusok megrohantak bennünket és vásárlásra ösztökéltek. Itt gyümölcsöt is vásárolunk, cukordinnyét és datolyát.

Megérkeztünk Jeruzsálembe - a Skopus hegyen megállt az autóbusz. S mi, mint a régi zarándokok, első pillantást vethettünk a Szent Városra. Arab szállodában kaptunk szállást az Olajfák Hegyén. Egyeseknek gyönyörű kilátásuk van az Óvárosra.

Vacsora után (több nemzetiség tartozkodik a szállodában) busszal majd gyalog városnézésen veszünk részt. Óváros, ortodox zsidók negyede, az utcák teli vannak velük. Siratófal, külön nőknek és férfiaknak.

Harangjáték mellett a müezzin naponta 5-ször hívja imára a mohamedán hívőket. Ma 7 kapu vezet Jeruzsálembe, amelyeket a Nemes Szulejmán szultán építtetett: Oroszlános kapu, amit Szent István kapunak is neveznek, mert a Szent István megkövezését felidéző templom közelében helyezkedik el, a Damaszkuszi kapu az ottomány építész legdíszesebb példája, a Sion kapu, a Szemét kapu, a Heródes kapuja, a gyönyörű Aranykapu, ami zárva van és a Jaffa kapu.

Hétfő, nov. 1.

Gyalog indulunk, a hotel előtt megcsodáljuk a reggeli napfényben tündöklő Jeruzsálemet. Az Olajfák Hegye lejtőjén a temető mellett állunk meg, ami a világ legrégebb, folyamatosan használt temetője. 4000 évvel ezelőttről származó sírok pihennek itt az újabbak mellett. A zsidók szerint az ide temetett holtak a Messiás érkezésekor elsőként fognak feltámadni. Megtekintjük a kopár kősírokat, amelyeken egyetlen dísz a sok apró kő, amit ősi szokás szerint azért helyeznek a sírkövekre, hogy a vadállatoktól védhessék a tetemeiket.

A „Dominus Flevit” - „Jézusunk sír” kápolnában felolvassuk Lukács evangéliumából a „Jézus megsiratja Jeruzsálemet” részt és imádkozunk halottainkért Mindenszentek napján. A kápolna

kívülről egy nagy könnycsepphez hasonlít és szintén Antonio Barluzzi tervezte.

Innen a Minden Nemzetek templomát látogatjuk meg, ahol szentmisén veszünk részt és Imre atya prédikációját hallgatjuk meg a szenvedésről és a kereszthordozásról. Magyar vonatkozása is van a templomnak, mert az oltár feletti jobb sarokban a magyar címer látható. Az oltár előtti kővön imádkozott Jézus elfogatása előtt.

Mária sírjának templomát is röviden meglátogattuk, majd a Szent Anna templomot, amit Mária édesanyjáról neveztek el, itt éltek Mária szülei, Anna és Joakim. Csodálatos akusztikája van, a keresztes lovagok építették 1140 körül.

Bethesda medencéi mellett is elhaladtunk, ahol Jézus meggyógyított egy embert, aki 38 évig béna volt.

Megérkeztünk a Via Dolorosa-hoz - a Szünetek útja - , Jézus kereszttútjának színhelyéhez. Végig haladunk a szűk utcákon, s közben keresztutat imádkozunk. Megállunk imádkozni az Ostorozás és az Elítélés kápolnájában és eljutunk a Szent Sír bazilikába, ami nekünk keresztény zarándokok számára a legfontosabb helynek számít. Az épület magába foglalja a hegyet, mely a Kálváriát idézi fel és Jézus sírját, ahonnan feltámadt. A templomban megérintettük azt a kőlapot, ahol Jézust miután levették a keresztről, olajjal kenték be. Hat keresztény közösség vesz részt itt a napi istentiszteleteken: a görög ortodox, az örmény, a latin (római) katolikus, a szíriai katolikus, a kopt és az etiópiai egyház. Egy Mária festményt egy kis oltáron nevezhetünk magunkénak, mert katolikusok adományozták.

Ebéd után Mária Elszenderülésének templomát látogattuk meg, amelynek ugyancsak magyar vonatkozása is van, mert az egyik oltárt magyarországi katolikusok adományozták. Az oltár felett 4 magyar szent: István, Imre, Erzsébet és László látható.

Ezután az Utolsó Vacsora terme következett és Dávid király sírja, itt van Lea sírja is.

Vacsora után a szállodában gyülekezünk, ahol Inon mesél Izraelről és a zsidókról. Nagyszerűek ezek a háttér információk, hisz sikerül hitelesebb képet alkotnunk az ottani viszonyokról.

Kedd, nov. 2.

Reggeli ima a buszban, megnézzük a múzeum melletti szabadtéri makettet, ami a 2000 évvel ezelőtti Jeruzsálemet mutatja be. A jeruzsálemi Izrael Múzeumban a Könyv Szentélyének nevezik azt az épületet, ahol a a Qumran-ban talált tekercsek egy részét őrzik. Szokatlan formája van a múzeum fehér kupolájának, ami az ősi tekercset tároló agyagedényekre emlékeztet. A fehér szín ellentétben áll a kupola mögötti fekete fallal. Az épület együttes neve: „a világosság fainak és a sötétség fainak háborúja”.

Betlehembe utazunk. Itt született a mi Megváltónk. Itt megtekintettük a Születési bazilikát, a Születési Barlangot és a Pásztorok kápolnáját, amit ugyancsak Antonio Barluzzi olasz építész tervezett. A Születési bazilikát tatarozzák, barátságatlan palesztin rendőrök vigyáznak a templomra. Szentelt gyertyát veszünk. Nagyon sokan látogatják a bazilikát, több mint egy órát várunk, amíg a születési helyhez érünk és megérinthetjük a csillagot, ami Jézus születésének helyét jelöli. A templom korintusi oszlopai valamikor arannyal voltak bevonva, a barlangban levő ezüst csillag egy mohamedán szultán ajándéka. Inon nem jöhet velünk, mert a város palesztin fennhatóság alatt van. Mintegy 6 órát kell ránk várnia a határ közelében.

Keresztény arab idegenvezetőnk elsőként egy kegytárgyüzletbe vezet bennünket. Megható hallgatni, milyen nehéz és veszélyes az életük, a berlinihez hasonló 6 m magas fal építésével választják el a palesztin népet a zsidóktól.

Visszatérünk Jeruzsálembe, majd vacsora után busszal a város központját látogatjuk meg. Itt alkalmunk van megismerkedni az

Szerda, nov. 3.

Szentmise a sivatagban beduinok között, Tibor atya a szentmisét halottainkért ajánlotta fel. Prédikációjában a halottak napjáról emlékezett meg és a következő szentírási fohással kezdte: „Amint Krisztus meghalt és feltámadt, ugyanúgy feltámasztja Isten azokat is, akik Jézusban hunytak el és ahogyan Ádámban minden ember meghal, ugyanúgy Krisztusban mindenki örök életre támad”. Szent Ágoston édesanyjának, Szent Monikának, halálos ágyán elhangzott gondolatait is idézte prédikációjában: „Testemet temessétek el bárhova is, de az Úr oltáránál emlékezzetek meg rólam”.

Szentmise után megrohantak bennünket a beduin kereskedők és portékáikat kínálták.

Maszada erőd következett: Nagy Heródes építette, ezen a helyen 960 zsidó harcos inkább a halált választotta, mintsem hogy a rómaiak rabszolgáivá váljanak, Krisztus után 73-ban. Itt megtekintettük a régészeti ásatásokat, a palotákat és a fürdőházakat.

Ezután Ein Bokekbe utazunk, ahol lehetőség nyílt a Holt Tengerben fürdeni, 30-szor sósabb mint a Földközi Tenger vize. A víz kellemes, az is aki nem tud úszni, lebeg a tenger felszínén.

Fürdés után Qumrán-t látogatjuk meg, ahol az ősi tekercseket találták meg agyagedényekben, amelyeket az esszénusok másolták, nekik volt itt egy kolostoruk. Inon szerint a tekercseket ma is olvasni lehet, a nyelvezete ma is ugyanaz. A tekercsek az Ótestamentum minden könyvét tartalmazzák.

Csütörtök, nov. 4.

Meglátogatjuk az iszlám világ harmadik legszentebb helyét, a Sziklamecset-El Aqsa, előtti teret (a mecsetbe 13 évvel ezelőtt beléphettünk, ma nem). A muszlimok szerint itt őrzik Mohamed proféta szakállának egy szálát, a zsidók és keresztények szerint itt volt kész feláldozni Ábrahám Izsákot.

Ezután a Siratófalhoz megyünk, ahol minden csütörtökön a 13. életévüket betöltött fiúk felnőtté avatását ünneplik. Itt a Siratófal repedéseibe elhelyeztük saját és otthonról hozott szeretteink kívánság-céduláját és imádkoztunk értük és magunkért.

Bevásárlás a bazárban majd a Tel Aviv-i repülőtér irányába utazunk.

Felejthetetlenek voltak a zárandokhelyek, az atyák prédikációi, zárandoktársaink, a nyári környezet, a gyönyörű természet.

Nem tetszett: az arab kereskedők erőszakos megnyilvánulásai.

Szerencsésen megérkeztünk a Frankfurt-i reptérre, Roland, a buszsofőrünk már várt bennünket. Az úton Stuttgart felé bepótoltuk a Szentföldön idő hiányában elmaradt nótázást és mivel Imre-nap előestéje volt, megtanultunk Tibor atyától egy vallásos köszöntő éneket, az Áron-áldást, amit Stuttgartban el is énekeltünk Imre atyának.

Dávid Melinda, 2010.11.09.

Hozzászólás

Szakmai felkészültség és tehetség

Tündik Géza az Ajándék Pünkösöd – Nyár számában Hivatás vagy mesterség, esetleg menedzser? című cikkének befejező mondatával véleménynyilvánításra biztatja az olvasót. Az Ajándékkal kapcsolatban két kérdés foglalkoztat.

1. Amikor a sekrestyében látom az Ajándék megmaradt, el nem fogyott számaival azonnal működésbe lép bennem a kritikus önvizsgálat. Az utóbbi számokban mindig jelen voltam egy –egy írással, vajon nem ezek voltak a visszatartó erők? Egy biztos, nem sikerült eget rengető gondolatokkal, cikkel népszerűbbé tenni a lapot, vonzani az olvasót, hogy alig várja az újabb lapszám megjelenését. Tündik Géza sok fontos kérdést felvető cikke valószínű, hogy mozgósítja az olvasókat és segít kialakítani a lap körül igényes olvasótábort.

2. Hozzászólásom másik oka, hogy engem is foglalkoztat a hivatás-mesterség örök kérdése. Véleményem szerint kivétel nélkül minden embert hivatással áldott vagy vert meg Isten. A kérdés csupán az, hogy felfedezzük-e, vagy segít-e valaki felfedezni bennünk az isteni ajándékot? Ha felfedeztem, már tehetségnek hívom. A tehetséget gondozni, fejleszteni kell, hogy ne csak tehetséges író, festő, színész mérnök, pedagógus, pap legyen az illető, hanem valóban az.

A tehetség felismerése mindig sok gondot, bonyodalmat okozott. A huszonöt esztendő, már Európa szerte ismert, és elismert Mozartot a salsburgi hercegek kidobta a palotájából. Az esetet a szenvedő alany így írja le. „Ekkor kidobott az ajtón, és fenékbe rúgott” Lám a kortársai között műveltnek számító hercegek, aki évek óta hallgatta Mozart műveit és virtuóz zongorajátékát, nem ismerte fel benne a tehetséget. Sajnos nem egyedüli eset.

Hivatást magas fokon csak magas fokú szakmai felkészültséggel lehet végezni. A színész, az író és a pap is csak akkor teljesítheti igazán hivatását, ha rendelkezik alapos szakmai ismeretekkel, jelesül a színész tud táncolni, énekelni, beszélni stb., a pap pedig alapos Biblia- és életismeret nélkül, empátia nélkül, műveltség nélkül esetleg az egyház propagandistája lehet, de nem az apostolok utóda. A jól felkészült mesterember azonban többet ér, mint az a hivatástudattal, tehetséggel megáldott, aki nem képezi folyton magát.

Korunk egyik legfontosabb, legfigyelemreméltóbb alkotóját Vásáry Tamást is segítségül hívom a kérdés megvilágítására. Ő így ír

„A vallásos ember azt mondja, hogy Isten, a panteista azt mondja, hogy természet. A forrás az inspiráció, ami fölülről, egy magasabb dimenzióból érkezik hozzánk. Istenről és általában a magasabb dimenziókról nem tudunk pontos fogalmakat alkotni, mert szavaink mindig kevesebbek annál, amit vagy Akit, meg akarnak határozni. Innen kapta Bach és Mozart, és innen kapja az előadó is az inspirációt. Tanulhatsz akár mennyit komponálni, zongorázni, az igaz nagy zenét nem te csinálod. A nagyobb művész, nagyobb komponista, nagyobb karmester, nagyobb előadó annyival nagyobb, amennyivel több inspirációt kapott.”

A szakmához nem feltétlenül szükséges hivatástudat, de a hivatástudattal rendelkező cipész nem téveszthető össze az ezzel nem rendelkező suszter társával. Vásáry Tamás gondolatát folytatva, azt mondanám a tehetség az a vezeték, amely az inspirációt nyújtó Istennel összeköt. Röviden: az a szerencsés eset, ha a szakmai felkészültség tehetséggel, vagy a tehetség szakmai felkészültséggel párosul. A két félből lesz kerek egész.

Csirák Csaba

Az örök igazság az, hogy nem jó az embernek egyedül lenni. Ezt a Teremtő jó Atya látta már akkor, amikor megteremtette ezt a földet, ezt a szép világot.

Igazán csak akkor érezzük az egyedülletet, amikor elvesztettük a párunkat, akit szeretünk. Lehetnek nagyon jó, szerető gyermekeid, de a párodat senki és semmi nem pótolja.

Pályám kezdetén találkoztam egy jókedélyű fiatalemberrel, aki kedvességével, örök mosolyával nagy hatással volt rám. Kialakult közöttünk egy barátság. Három évig minden vasárnap 6 km-t gyalogolt jövet is menet is, hogy a vasárnapot együtt tölthessük. Megszerettük egymást. Tiszta, szép szerelem volt a mienk.

Három év után örök hűséget esküdtünk egymásnak, két tanú jelenlétében, a Szigeti nagytemplom sekrestyéjében. A férjem egyik volt tanára, a nagyon kedves Szemes Feri bácsi, piarista pap-tanáretketett bennünket.

Semmink nem volt, de ez nem zavarta boldogságunkat, szerettük egymást, ez volt minden vagyónk. Ketten mi majd minden akadállyal megküzdünk. Férjemnek a II. világháború kitéréséig felhőtlen, boldog, gondtalan élete volt, annak ellenére, hogy édesapját nem ismerte, mert alig volt két éves a férjem, amikor édesapja meghalt. Édesanyja nagy szeretettel nevelte. Ezen a szereteten később osztoznia kellett unokatestvéreivel, mivel édesanyja feleségül ment Jurka Fláviuszhoz, aki szintén özvegy volt. Jurka Fláviusz első felesége anyósom nővére volt, aki tüdővészben meghalt, és három gyermek maradt anya nélkül, akikkel férjem testvérként nevelkedett. Később Jurka Fláviusz a nevére vette, adoptálta a férjemet, addig ugyanis, az édesapja után, Nikitits István volt. A Nikitits család Zárából származik.

A háború kitérése után a Jurka család átköltözött Budapestre, itt hagyva lakást, földet, gazdaságot. Miután elcsitulak a fegyverek, férjemet és egyik unokabátyát a szülők visszaküldték, mivel úgy hírlett, hogy a birtokból visszaadnak valamennyit. Ebből nem lett semmi. Apósomat, Jurka Fláviuszt, távollétében elítélték mint háborús bűnöst, mivel a II. világháború előtti időkből Máramaros főispánja és földbirtokos volt.

A férjem és a bátyja már nem tudott visszamenni Budapestre. Egy zsellér primitív lakása lett az otthonuk. Szalmán aludtak, innen-onnan összeszedett pokróc volt a takarójuk. A férjem bátyjának utolsó vizsgái voltak hátra az állatorvosin Budapesten, férjem pedig

alighogy megkezdte a külkereskedelmi tanulmányait – de már nem folytathatta. Megbélyegezettek voltak. Ennyit a férjem fiatal koráról.

Ott folytatnám, hogy ketten mi majd megküzdünk minden akadállyal. Férjem végül jó állást kapott, én tanárként tanítottam az egyik Szigeti iskolában. Bútorozott, bérelt szoba volt az otthonunk, kávéházban étkeztünk.

1951 áprilisában, Szent György napján, megszületett az első gyermekünk, egy szép kisfiú. Nagyon boldogok voltunk, de csak egy hónapig volt a mienk; egy hónap múlva meghalt. Megjelent az első felhő életünk egén. Nehezen, de kihevertük. Az élet megy tovább. Egy kis kitérés: most szeptember 17-én volt a temetése Anakléta kedves nővérnek a Zárda templomban. Ő volt ennek a kisfiúnak a keresztanyja. Nyugodj békében, drága lélek!

1952 januárjában férjemet áthelyezték Szatmárra. Én nem követtem azonnal, ugyanis a VII-ik osztály osztályfőnöke voltam éppen.

Áprilisban megkezdődött az osztályharc. Férjemet mint osztályellenséget menesztették azzal, hogy sehol állást nem kaphat. Én befejeztem az iskolai évet, hívtak a káderre, kaptam egy sűrű borítékot, mehetek, sehol nem alkalmazhatnak, osztályellenség lettem én is.

Nem sorolom milyen évek következtek ezután. Férjemet, aki hívó keresztény, családszerető, segítőkész ember volt, a sok igazságtalanság, zaklatás nagyon megviselte. Ingerlékeny, lobbanékony, türelmetlen ember lett, de átvészeltük. A szeretet, a hűség végig megmaradt. Lassan kialakult az életünk. Nem lettünk töképezesek, de az életben szükséges feltételeket Isten segítségével megteremtettük – igaz – közben megöregedtünk. Még voltak álmunk, ábrándoztunk, de

„...Az az ábránd – elenyészt;

Az a légvár – füstgomoly;

Az a remény, az az érzet,

Az a világ – nincs sehol!”

amint azt Arany János írja „Visszatekintés” című versében.

Férjem 1996 Karácsony előtt egy héttel, 47 évi boldog házasság után, két nap alatt visszaadta lelkét Teremtőjének. Egyedül maradtam. Kidőlt melőlem az „Erő”, a „Cédrus”, ahogy Merk Atya mondta a temetés alkalmával. Nehéz volt tudomásul venni, hogy egyedül maradtam.

Nehezen birkóztam és birkozom meg az özvegyiséggel, s ehhez az is hozzájárul, hogy a hallásom is cserben hagyott. Sok csalódás, megaláztatás éri az embert, amit el kell viselni. Ilyenkor az ima mindig segít, erőt ad ahhoz, hogy az elesettségből felemelkedve tovább vigyem a napokat. Azt nem állítom, hogy nem sirok néha ott, ahol senki nem látja, csak a jó Atya.

Özvegyiségem első éveiben igyekeztem elfoglalni, hasznossá tenni magam, ott ahol igényelték. Váltam tanítást vagy irányítást a tanulásban. Látogattam betegeteket, ahol szükség volt rá, ápoltam. Addig, amíg segíteni tudunk, nem érezzük annyira az egyedülletet és nem érezzük feleslegesnek magunkat.

Az évek múlnak, mindegyik elvisz valamit, egyre gyengébbek, sérülékenyebbek vagyunk. El kell fogadni, hogy egyre türelmetlenebbek az emberek veled szemben, különösen most, ebben a rohanó világban. Van eset, elég sok, hogy a kérdésem figyelembe sem veszik, de se baj, Isten nem hagy el, tudom.

Nagy vigasz számomra a Szentlélek Templom, ahova Isten segítségével lehetőleg minden nap eljuthatok, ahol hálát adhatok minden nap az új napért, az életért, és hogy 86 évesen nem vagyok kiszolgáltatott.

Úgy érzem, hogy Isten segítségével az eddig rábízott feladatokat, ha néha zúgolódván is, de teljesítettem. „...A napokat Te számolod, Uram én mindenért hálát adok”.

Te szólítottad magadhoz férjemet, hiszem, hogy egyszer találkozom vele az örökéletben, és majd együtt dicsérünk és imádunk Téged, Istenünket!

Jurka Margit

Csoda

Gyorsan telnek a napok, sok tennivaló, munka, feladat, izgalmas, készüllet és minden, ami egy esküvő előkészületeivel jár... Amikor Sanyi megkért, hogy írjak, azt gondoltam magamban, hogy na, pont most ez nem hiányzik nekem, hogy leüljek írni... De végül mégis szántam egy csendes órát, hogy írjak. Hiszen bármennyire is fontos napnak nézek elébe szombatban, valójában az az idő számít, ami utána következik, amikor már nem egyedül leszek, hanem ketten leszünk, te és én. Ketten fogunk ezután örülni, sírni és együtt élni át ezentúl életünk mozzanatait, a legjelentéktelenebbektől a legfontosabbakig. De ki is az a valaki, akivel én összekötöm életemet, miért mondtunk egymásra igent? Miért éppen rá esett a választás? Hogyan történt?

Hiszek, abban, hogy bár szabad akaratot, döntést kaptunk Istentől, mégis Ő az, aki áldását adja ránk és támogat minket és segít mindenben, amit Ő jónak lát, ahogyan a kapcsolatunkat is olyan szépen őrizte a kezdetektől mostanáig. Ha azt mondom kezdet, akkor messzire nyúlok vissza. Norbival gyerekkorunk óta ismerjük egymást, hiszen ugyanabba az általános és középiskolába járt, mint én... de mégis, ami miatt közelebb kerültünk egymáshoz az a Szentlélek templom volt. Esti ima, reggeli misék, csütörtöki gyerekmisék utáni beszélgetések a lepcsőn a csapattal...

Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, mert egy rendkívüli embert rendelt mellém Norbi személyében. Számomra mindig is kitűnt a többiek közül a gyönyörű barna szemével, őszinte és mosolygó tekintetével. Mindenki úgy ismeri Norbit, mint egy szelíd, szerény embert, aki senkit sem tudna megbántani. Tőle megtanultam azt, hogy az éremnek valóban két oldala van, mielőtt ítélnék, jobb mérlegelni, más szempontot is megvizsgálni. Őt nehéz kihozni a sodrából, nyugodt, kiegyensúlyozott megértő ember. Ő az, akire mindig és mindenben számíthatok. Emlékszem, elsőéves egyetemistaként még nem tudtam, hogyan is osszam be az időmet a vizsgák előtt... Biofizika vizsga előtti nap még nagy összevisszaság volt a fejemben. Norbi hajnali 5-ig magyarázott nekem (fizikából jó volt), úgy készült velem, mintha legalábbis az ő vizsgája lett volna. Temesváron mindig is ő volt az első ember, akitől soha nem féltem segítséget kérni...

Nyitott, jókedvű ember, akinek van igényessége, megfontoltsága, egészséges értékrendje (hasonló az enyémhez), humora. Olyan sokszor rá tudok csodálkozni egyes gondolataira, felszólalásaira, néha olyan nézőpontból szemléli a dolgokat, ami nekem eszembe se jutott volna. Nagyon jó vele beszélgetni, sokat szoktam neki mesélni az iskoláról, gyerekekről, ottani tevékenységekről. Amikor szerveztem az osztályomnak kirándulást, osztályépítő hétvégét, ő is jött velünk, gitározott, énekeltünk. Támogat a munkámban. Sokoldalú ember, hiszen bármilyen témáról lehet vele beszélgetni, ugyanakkor szereti az igényes zenét, sőt maga is játszik hangszereken, amit majd remélem nekem is megtaníthat. Istenfélő ember, aki mélyen megéli hitét, nem csak szavakkal, tettekkel méginkább.

A jegyesoktatás alkalmával megtanultuk, hogy odafigyeljünk az apróbb jelekre is, valamint a kommunikációra. Norbi ért engem egy szóból, egy gesztusból, egy tekintetből, belát a lelkembe és tudja, hogy éppen mi van benne. Egy ajándék számomra,

és én erre az ajándékra mondtam igent. Ha becsukom a szemem, vissza tudom idézni a hangját, a tekintetét, a járását, kezét, mosolyát... Hála és köszönet érte Istenem, köszönöm, hogy szerethetem és szerethet!

Bús Orsolya

Mindennapjainkban sokszor halljuk, sőt, mi magunk is sokszor ismételtetjük a már lassan közhelynek számító, „csodák ma már nincsenek” kijelentést. Sokféle magyarázatot találhatunk, hogy miért gondolja ezt így a mai ember. Talán már nem is értjük igazán ennek valódi mibenlétét, vagy más értelemmel ruháztuk fel, vagy nem is hiszünk igazán létezésében. Azonban én úgy vélem, hogy csodák igenis vannak! Sokszor még kézzel is tapinthatóak! Csendesebb perceimben már számtalanszor elgondolkodtam azon, hogy milyen nagy ajándék az ember számára, hogy Isten társat teremtett mellé, hiszen Ő látta, hogy nem jó az embernek egyedül lennie. A társteremtés csodája mai világunkban is nap mint nap lejátsszódik! Két

ember a több milliárdnyiból egymásra talál, és úgy érzi, hogy összetartoznak, a szeretet fon kettejük között egyre szorosabb köteléket. De milyen is az a szeretet, amely egy életre szóló kapcsolatot képes létrehozni és fenntartani? Egy biztos: csodás! Szavakkal igazából nem lehet elmondani, körülírni, igazából csak érezni lehet.

Ha tőlem valaki megkérdezné, hogy mit szeretsz a kedvesedben, egymás után jutnak eszembe a benne rejlő kincsek: szeretem az értékrendjét, szeretem a kereszténységét, szeretem a közösségi élet utáni vágyát, szeretem a belőle előbukkanó anyai törődést, szeretem a benne rejlő pedagógust, szeretem a mosolyát, a kedvességét, szeretem az őszinteségét, szeretem a tenni akarását, szeretem a tisztán látását, szeretem a segítőkészségét, szeretem, hogy már fél mondatokból megértem mire gondolok, szeretem a becézgetését, szeretem... szeretem... és még folytathatnám a végelethetetlen sort. Azonban talán nem helyes, ha így feldarabolom a személyiségét, hiszen valójában én nem a tulajdonságait szeretem külön-külön, hanem az összeset összegyúrva! A hibáival és kincseivel együtt tiszteltem és szerettem őt! Egyedi, megismételhetetlen, senki által nem pótolható!

Az utóbbi időben többször felidéztem kapcsolatunk kezdeti időszakát. Mosolyogva emlékszünk vissza az akkori eseményekre, hogy milyen félénkek voltunk egymással szemben, még mennyire nem ismertük egymást, számtalanszor félreértve egymás szavait, tekintetét, mozdulatait. Csiszolódnunk kellett, egymást alakítottuk. Sok időre, türelemre, beszélgetésre és természetesen Istenre volt szükségünk, hogy elérjünk oda, ahol ma tartunk. Azonban a folyamat még most sem állt meg, és nem is állhat meg! Tudom azt, hogy még számtalan titok rejlik benne. Házasságunk lehetőséget ad majd ezen titkok felfedezésére és új, hétköznapi csodák felismeréséhez.

Isten csodatevő műve a mi kapcsolatunk teljes egészségében! Életútjainkat egy irányba terelte, mindkettőnkben felélesztette a kölcsönös szeretet lángját, és megteremtette a lehetőségét annak, hogy egymásnak örökös társai legyünk. Olyan embert teremtett erre a világra, aki kiegészít, és akit én is kiegészíthetek!

Létezik-e kézzelfogható csoda? Ha kedvesem szemébe tekintek, egyértelművé válik a válasz: igen!

Zsombori Norbert

Az idén immár második alkalommal utazunk Kocsik Zoltán egyetemi lelkész barátommal Szatmárra, hogy egy újabb TEKMEK-es házaspárral osszuk meg életük egyik legfontosabb mozzanatát: a szentségi házasságkötést.

A TEKMEK, a Temesvári Keresztény Magyar Egyetemisták Közössége, körülbelül 50-60 Temesváron tanuló magyar egyetemistát gyűjt egy keresztény közösségbe. Éveken át számos Szatmárról és vidékéről származó egyetemista gazdagította közösségünket, és különféle felelősséget vállalt annak életében. Többen közülük a szatmári Szentlélek plébánián formálódtak. Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy megalapozott hittel és nagy egyházi közösségélménnyel érkeztek a bánsági nagyvárosba, amit a helyi közösségben is jól kamatoztattak. Egy közösség él, s a legfontosabb, hogy élete Istenben legyen megalapozva. Ha engedjük, Ő működik közöttünk. A keresztény hivatások kibontakozása és fejlődése Isten működésének a kézzelfogható jelei és egy közösség életképességére vallanak. Egyetemi közösségünk segített néhány embernek a papi vagy szerzetesi élet felé (közöttük szintén van néhány szatmári), de annál inkább számos keresztény házasság formálódott és fejlődött a TEKMEK keretében. Közülük több példaértékű, mint Bús Orsolya és Zsombori Norbert kapcsolata is.

Kedves Orsi és Norbert, közel öt éves egyetemi lelkési tevékenységem alatt viszonylag közletről szemlélhettem kapcsolatokat, amely a Szentlélek plébánián indult. Mindketten jó keresztény alapokat hoztatok

Öt év és egy nagy lépés

Van akit gyorsvonatként üt meg és sodor magával, mások csendes medret mosó patakként érelik az érzést, várják a pillanatot. Talán így kezdődnek az életre szóló kapcsolatok.

Azt, hogy ki mikor határozza el, mikor tesz ígéretet párjának, az is mindenkinek egyéni, kis életcsodája.

Mit jelent nekünk az eljegyzés? Gyűrűt ajándékozom neked, ígéretem jelét, hozzám tartozol, te leszel a világom, hétköznapijaim egyhangúságában nem megyek el melletted észrevétlenül, boldog pillanataimban te vagy ajándékom. Tanúja vagyok az életednek, amit teszel én mindenre emlékezni fogok, megőrizlek, mint a legnagyobb kincsemet.

A mi patakunk tavaly áprilisban érte el végcélját és ahogy megkapta az első löketet, addig nem látott sebességgel haladt tovább, ugyanis májusban már el is jegyeztük egymást.

Innentől kezdve nem töprengtünk sokat a dolgokon. Nagy próbatétel ez a szervezés egy párnak, és úgy érezzük nagyon jó lecke is együttműködésből, kompromisszum- kézségből,

magatokkal. Tiszta keresztény értékszempéldák példaadó. Értékesen hatással voltatok közösségünkre, mint ahogy remélhetőleg egyetemi közösségünk is gazdagította életeteket és kapcsolatokat is. Ha arra gondolok, hogy elsősorban baráti majd jegyesi kapcsolatokat által milyen kisugárzással voltatok környezetünkre több pozitív hatás jut eszembe. Néhányat azonban röviden kiemelnék, és megköszönnék nektek. Köszönöm, hogy emlékeztettétek közösségünket arra, hogy Isten fontos helyet kell elfoglaljon életünkben és minden emberi kapcsolatban. Igazán ő tesz egyéni két embert. Köszönöm, hogy az anyagiaktól és a testiségtől uralt világunkban, felhívtátok a figyelmet arra, hogy egy kapcsolatban mindennél sokkal fontosabb a két személy között kialakuló lelki egység. Jó volt látni, hogy nem hivalkodtok kapcsolatokkal, s barátságokat nem szigetelt el benneteket a nagy közösségtől, attól, hogy másokra is időt és figyelmet fordítsatok. Köszönjük, hogy a közösségünkre volt sok időtök és energiátok, még akkor is, amikor ez bizonyára sokszor az együtt töltött idő, vagy más feladat kárára ment. Amit nagyon meg szeretnék köszönni nektek, hogy amikor keresztény értékekről volt szó, volt bátorságotok az árral szembe úszni. Nem adtátok fel elveiteket, s végső soron önmagatokat. Mindezek nekem is, papként is bátorságot és erőt adtak a mindennapokban megélt hűségemre.

Egyházunk számos értékes irással biztat bennünket, papokat és minden elkötelezett keresztényt, hogy különös gonddal forduljunk a családok felé, hiszen rendkívüli módon az ő kezükben van az egyház, konkrétan minden egyházmegye és egyházközség jövője. Számomra különösen kedves II. János Pál pápának 1994-ben a családokhoz írt levele. A Szentatyia első enciklikáját idézi, amikor azt írja, hogy „az egyház útja az ember” (Redemptor hominis, nr. 14). Mégis e számos út közül, amely az egyház és a társadalom jövőjét jelenti, boldogemlékű pápánk szerint az első és a legfontosabb a család! Minden tudatos keresztény többször elgondolkozik egyházunk és társadalmunk jövője felett. Valljuk be, ezen a téren többször elér bennünket az aggodás és a félelem. Ha azonban azokra a családokra gondolok, akik Istennel élnek, s étékéi szerint alakítják életüket nagy bizalom és remény tölt el. Hiszem, hogy ezen családok közé lép be a fiatal Zsombori házaspár is. Az egyház útja a család. Ha ilyen családjaink vannak, minden reményre meg van az okunk. Az Úr áldja őket és minden családot!

Szilvágyi Zsolt, temesvár-józsefvárosi plébános

áldozatvállalásból; érdemes nem észrevétlenül elmenni a felmerülő zökkenők mellett, ezáltal mi új felismeréseket is tettünk. Az elmúlt év más próbatételek elé is állított minket, eddig nem tapasztalt nehézségeket, de közös erővel felülkerekedtünk rajtuk. Megtanultuk elfogadni a helyzetet és imádkozni egy jobbré.

Az elmúlt öt év minden éve és hónapja újat hozott, egyik sem hasonlítható a másikhoz. Az elmúlt év évért pedig hálások vagyunk, mert életet tanított nekünk, közös életet, egymás nyelvén tanított minket, lehetőségünk volt közös jövőt tervezni. Úgy hisszük az igazi értékét csak az esküvő után fogjuk felfedezni ugyanis mindig a célhoz vezető út ami fontos, és ami épít nem maga a cél.

Talán ha megengedhetünk magunknak annyi szerénytelenséget, hogy jótanácsot adjunk jövődöbeli vagy már jegyespároknak azt mondanánk: legyetek tanúi és szereplői a párotook életének, ne tévezzétek szem elöl egyetlen mozzanatát sem, ez lesz minden kincsetek.

Boglárka és István

Párkeresők hét aranyszabálya

- Nem a házasság teszi boldoggá az embert, hanem az Istennel való közösség. Ezért nem az a legfontosabb kérdés, hogy van-e (lesz-e) párod, hanem az, hogy ki a te Istened: magad alkottad-e. Őt kívánságaid szerint, képzeleted és gondolataid segítségével, vagy a Bibliában magát kijelentő, valódi, élő Isten az, akinek a kezébe teszed az életedet, beleértve a házasságkötésed ügyét is.
- Isten a házasságot is arra akarja használni, amire a házasságotól függetlenül is az életedet: hogy az Ő hatalmát és szeretetét megismerjék az emberek. Ezért olyan társra kell találnod, akivel a közös életetek Isten dicsőségét és szeretetét tükrözi: készek és képesek vagytok egymás iránti önfeláldozásra, hűségre, megbocsátásra, és folytonos megújulásra a szeretetben. Ilyen kapcsolat kizárólag olyan emberrel lehetséges, aki ugyanúgy Isten megváltott gyermeke, és az Úrnak szentelt életre ugyanúgy

Szemünk fénye a gyermek – vagy a házastárs?

David Code protestáns lelkész és családterapeuta új könyvében azt hangsúlyozza, hogy azokban a családokban, ahol a szülők elsősorban egymásra figyelnek és harmonikus házasságra töreksenek, a gyermekek boldogabbak, kiegyensúlyozottabbak, mint azokban, ahol a gyermek áll a középpontban.

A kétgyermekes Code szerint nem létezik konfliktusmentes házasság. „Sok házaspár úgy véli, ha nem veszeksznek, minden rendben van.” Ám ha nem néznek szembe a problémákkal, előbb-utóbb kerülni kezdi őket – és egymást. „Egyre többet számítógépeznek, dolgoznak, hozzák-viszik a gyerekeket, mellettük alszanak, és remek kifogásokat hoznak fel, miért nem kívánják a házastársi együttlétet.” Az elkerülő viselkedés feszültséget, szorongást okoz, ami a gyermekeknek is árt. „A házasságban nem lehet eltitkolni a feszültséget. A gyerekek mindent érzékelnek. A szülők akaratlanul is a gyerekekre terhelik szorongásukat, a gyerekeken pedig orvosi vagy érzelmi tünetek jelennek meg” – mutat rá a szerző.

„A gyermeknevelés legnagyobb téveszméje az, hogy nevelésünk annál sikeresebb lesz, minél több figyelmet szentelünk gyermekünknek. A felmérések ezzel szemben azt mutatják, hogy a szülők ma több időt töltenek gyermekeikkel, a gyermekek mégsem lettek boldogabbak, önállóbbak, sikeresebbek – sőt mintha bizonytalanabbak, követelődőbbek és boldogtalanabbak lennének.” A megoldás – az ösztönös szülői hozzáállással szemben – így hangzik: aki boldog gyermekeket akar nevelni, annak a házassága legyen a legfontosabb, s csak utána következzenek a gyermekek!

„Fontosnak tartjuk a házasságot, de nem annyira, mint a gyerekek igényeit. Ezért aztán nem tápláljuk, nem öntözzük, s így szép lassan tönkremegy – s mire észrevesszük, hogy hibáztunk, már késő. Ráadásul nemcsak házasságunkat veszítjük el, hanem gyerekeink leendő házasságához is rossz példát adunk, hiszen magukba szívják az otthoni feszült légkört, és ők is ilyen teremtenek majd maguk körül” – figyelmeztet a szerző.

A megfelelő fontossági sorrend betartásával a nevelés másik csapdáját, az elkényeztetést is elkerülhetjük. „Elkényeztetésről akkor beszélünk, amikor a szülő elvégez olyasmit a gyerek körül,

SZERELEM

Reggel zsúfolt volt a rendelőben, 8:30 körül, mikor bejött egy bekötözött újjú idős úr. Rögtön szólt, hogy siet, mert 9:00 órákor van egy fontos találkozója. Kértem, hogy foglaljon helyet, tudván, hogy eltelik még fél óra, míg megérkezik az orvos. Figyeltem, milyen türelmetlenül néz percenként az órájára.

Időközben arra gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha levennem a kötését, és megnézném, miről van szó. A seb nem tűnt olyan súlyosnak ... az orvosra várva, eldöntöttem, hogy fertőtlenítem a sebet, és egy kis beszélgetésbe elegyedtem. Megkérdeztem, hogy mennyire fontos a találkozója, és hogy nem szeretné-e mégis megvárni az orvost a seb kezelésére. Azt válaszolta, hogy feltétlenül az idősek otthonába kell, menjen, ahogyan évek óta mindig teszi, hogy reggelizzen a feleségével.

törekszik, mint te magad.

- A társkeresésben ne használj semmilyen „kegyes” módszert, de használj józan, Isten ígéje és Szentlelke által irányított ítélőképességedet és megújult gondolkodásodat.
- Készülj fel arra, hogy a párod is ember, vagyis nem tökéletes. Állj ellen a „csóllátás” és a projekció torzításainak.
- Csak olyan emberrel köss házasságot, aki testileg is vonzó számodra. Ismerd meg jól a gondolkodását, életszemléletét, értékrendjét is, és vizsgáld meg, harmonizál-e a tiédde.
- Légy tudatában annak, hogy döntéseddel sok mindenről lemondasz: az összes többi nőről illetve férfiről, önállóságodról, személyes szabadságodról.
- Légy tudatában annak is, hogy döntésed egész életedre érvényes!

Dr. Pálhegyi Ferenc: Utazzunk együtt! című könyvéből

amit maga is meg tudna tenni, sőt meg is kellene tennie. Azt hisszük, ezzel segítünk rajta, pedig erről szó sincs. Túldédelgetjük és túldicsérjük az édes kicsikét, míg el nem hiszi, hogy tényleg ő a világ közepe. Nem tanul meg másokkal együttműködni, és házastársa, leendő főnökei nem bírják majd elviselni” – mondja Cone, beismervé, hogy ezen a téren maga is sok hibát követett el. Ma a legtöbb családban a gyerekek az elsők, a házasság fenntartása jóval kevésbé fontos. Pedig hosszú távon a kis változtatások is – a nap csúcseinak és mélypontjainak megbeszélése, a gyerekek lefektetése után tévzés helyett séta kettesben, testi gyengédség – sokat jelenthetnek. Évek távlatában ezen is múlhat, hogy egyetemet végez-e a gyerek, elvállik-e, netán lelkileg sérült gyermekei lesznek-e – idézi a szakembert a boston.com cikke.

(Magyar Kurír)

Udvariasan, a felesége egészsége felől érdeklődtem. Kedvesen, az idős úr elmesélte, hogy az Alzheimer-kóros felesége 7 éve él az idősek otthonában. Gondolva, hogy a feleség, egy tiszta pillanatában esetleg felizgatná magát, az ő késése miatt, siettem, hogy kezeljem a sebet, de az idős úr elmagyarázta, hogy 5 éve nem ismeri fel ... Akkor csodálkozva megkérdeztem: "És Ön minden reggel elmegy, hogy együtt reggelizzenek?" Egy édes mosoly, és egy lágy kézsímogatás közben válaszolta: "Az igaz, hogy ő már nem tudja, ki vagyok, de én jól tudom, ki ő." Szó nélkül maradtam, és kellemes borzongás futott végig rajtam, miközben néztem a siető léptekkel távolodó öregot ... Lenyeltem a könnyeimet, miközben arra gondoltam: "Ez a szerelem?"

(Ismeretlen szerző)

Az internetes közösségi oldalak összehozzák a régi barátokat, ám a szakemberek szerint problémákat okozhatnak a házasságban. Az amerikai Krafsky házaspár „Facebook és a házasság” című, februárban megjelenő könyvében hat dologra biztatja és hat dologtól óvja a házastársakat.

Mit tegyünk, hogy megóvjuk házasságunkat a közösségi oldalak veszélyeitől?

- Húzzuk meg a határokat saját magunk, házastársunk és házasságunk védelmében!

Beszéljük meg házastársunkkal, mi az, amit mindketten elfogadunk, és mi az, amit szeretnénk elkerülni! Ha előre megegyezünk, sok nézeteltéréstől és fájdalomtól óvjuk meg magunkat.

- Családi állapotunknál jelöljük be, hogy házas, és hagyjuk is így!

A közösségi oldalak felhasználói egészen másként viszonyulnak ahhoz, aki házas, mint ahhoz, aki nem. Ha házassági problémákkal küzdünk, ne változtassuk állapotunkat bonyolultra, mert ezzel csak nehezítjük a helyzetet!

- Mindig mondjuk el egymásnak, kiket jelölünk ismerősnek, és ki akar minket ismerősnek jelölni!

Az ismerősök sokfélék lehetnek: gyerekkori játszótársak, osztálytársak, jelenlegi munkatársak, a tágabb keresztény és más közösség tagjai. Mindegyiküknek megvan a maga története, amit a házastársunk nem feltétlenül ismer. Beszéljünk egymásnak az ismerőseinkről!

- Mondjuk meg egymásnak a felhasználói nevünket és a jelszavunkat!

Az egymásnak adott életben a bizalom megőrzése szempontjából fontos, hogy mindig áttetszőek legyünk. A belépési adatok megosztása azt jelenti: nyílt lapokkal játszunk. Ez mindkét fél számára érzelmi biztonságot nyújt.

- Frissítéskor hetente legalább egyszer írjunk valamit a házastársunkról is!

A hitvesi kapcsolatot erősíti és védi, ha a közösségi oldalt is felhasználjuk arra, hogy kifejezzük, mennyire fontos számunkra a társunk. (Persze túlzásba sem szabad vinni egymás dicséretét, mert másoknak idegesítő lehet)

- Beszéljünk arról, ami a közösségi oldalon történik!

Ami a közösségi oldalon történik, nem marad a laptopba zárva. Egy-egy félresikerült mondat, váratlan bejegyzés gondolatokat, kérdéseket vet fel, amelyekről érdemes otthon

kettesben elbeszélgetni.

Mit ne tegyünk, hogy megóvjuk házasságunkat a közösségi oldalak veszélyeitől?

- Ne tegyünk csípős megjegyzéseket a házastársunkra, és ne írjunk róla rosszat!

Ha az oldalon szerepel is a kérdés, hogy mi jár a fejünkben, nem biztos, hogy ez tényleg mindenkit érdekel. Ha egy-egy bejegyzésnél bizonytalanok vagyunk, gondoljunk arra, hogyan fogadná például az anyósunk, a főnökünk, a lelkiatyánk, s csak azután küldjük el!

- Ne jelöljük ismerősnek a régi szerelmeinket vagy akikkel valaha bizalmas kapcsolatban álltunk!

Az ártatlan „Vajon mi lehet vele” könnyen oda vezet: „Igazán nem akartam, hogy ez történjen”. A régi kapcsolatok felelevenítése fölösleges veszélyt jelent a házasságra nézve. Bizonytalanságot, féltékenységet idézhet elő a házastársban, sűrűlődséget, eltávolodást a hitvestársak között, valóságtól elrugaszkodott, értelmetlen gondolatokat a fejünkben. Ha egy szakítás után két egyedül maradt fél között nem tanácsos a virtuális ismeretség ápolása, mennyivel kevésbé tanácsos akkor, ha házasságban élnek!

- Ne feledkezzünk meg az időről!

Mindenkinek szüksége van a nap folyamán egy kis kikapcsolódásra. A közösségi oldalak jó lehetőséget adnak erre: pihentető az ismerősök, a játékok, a csoportok között keresgélni. A felhasználók átlag napi 12-15 percet töltenek a Facebookon, ami még egészséges napi dózisnak tűnik. Ha azonban az internetes idő kezd a házastársi kapcsolat rovására menni, át kell gondolnunk az időbeosztást, és változtatnunk kell! Állítsuk be az órát 15 percre, és ha letelt, lépünk ki, és kapcsoljuk ki a számítógépet!

- Ne írjuk ki az üzenőfalra, hogy elutazunk vagy a házastársunk elutazik!

Ez elsősorban biztonsági kérdés. Egy ártatlan bejegyzés, hogy egyikünk távol van, egyúttal jelzi a rossz szándékúaknak, hogy védtelenebb az otthonunk, a családjunk. Ennyire jól ismerjük az összes virtuális ismerőst? És az ő ismerőseiket? Egy ismerős válasza – anélkül, hogy tudnánk róla – sok, számunkra ismeretlen emberhez viheti el az üzenetet: „férjem elutazott”.

- Ne cseteljünk ellentétes nemű személyekkel!

A cset kettesben folytatott, élő üzenetváltás, amely a kilépéskor törölődik. Az érzelmi kapcsolatnak három összetevője van: a rejtettség, a kémia és a bizalmas közvetlenség. A csetelés kiváló körülményeket teremt e három összetevő keveredéséhez, ahonnan a dolgok szinte „adják magukat”. Előzzük meg a tragédiát: ne cseteljünk!

- Ne engedjük, hogy a közösségi oldal elvonja a figyelmünket, amikor a házastársunkkal vagyunk!

Nemcsak a frissítés veheti el az időt a házastársától: az is elvonhatja tőle a figyelmünket, ha valakiről rossz hírt olvastunk. Ügyeljünk rá, hogy együttléteink, a különleges pillanatok internetmentesek legyenek; se számítógép, se mobiltelefon ne zavarja az egymásnak ajándékozott időt!

Találkozó....

Az "AJÁNDEK" újság lehetőség számunkra, hogy megosszuk egymással gondolatainkat, örömeinket, véleményünket ...más szóval, lehetőség megnyílni mások számára, ami sokszor nem is olyan könnyű, mint ahogy azt sokan gondolják.

A tévé, a rádió, a média lehet érdekesebb dolgokat kínál nekünk mint ezek a sorok, sőt biztos vagyok benne hogy sokkal izgalmasabbak is, de én mégis veszem a bátorságomat és megosztom veletek egyik élményemet, amelyben részem volt 2010. június 25-én....

Ez volt az a dátum, amelyre kitűztük a 10 éves egészségügyi osztálytalálkozót. Amikor értesítést kaptam emailben, hogy szeretettel várnak engem is Nagykárolyba, a "Select" vendéglőben megtartandó osztálytalálkozóra, azt mondtam magamban: Nem megyek... hiszen 10 év hosszú idő, már lehet nem is lesz közös témánk, biztos nem érzem majd jól magam...Szóval, beszéltem magam le az egészlől... Aztán csak nem hagyott nyugodni a dolog, kikértem férjem véleményét is. Ő bölcsen csak ennyit mondott: "-Enikő, beleondoltál abba, hogy ez egy olyan pillanat lehet az életedben amit nem szabad elszalasztani és ez egy olyan élmény lehet az életben amit kár volna kihagyni, vagy elmenni mellette?"

Elgondolkoztattak férjem tanácsai, s választ írtam a kapott emailre: "-Ha nem jön közbe semmi, akkor ott leszünk férjemmel együtt!"

Nem telt bele pár óra s már olvasom a választ: "-Enikő, köszönjük visszajelzésedet, és nagyon örülünk hogy jösztek, ugyanis már csak a ti visszajelzésekre vártunk, s így teljes is a csapat, mert mindenki IGENT mondott."

Milyen osztály voltunk? Számszerűleg kevesen voltunk, csak 16-an. Három évet töltöttünk együtt szinte nap mint nap, ugyanis óráink reggeltől estig voltak, megszakítva 1-2 óra szünettel. Mikor nem az iskolapadban ültünk, akkor a kórházban tevékenykedtünk, igyekeztünk segíteni ott ahol tudtunk, persze az osztályfőnöknel a nyomunkban. Így visszatekintve, olyan volt mint az anyukánk, akinek elmeséltük örömeinket – Mancsi néni (így szólítottuk) - sikerült beadjak egy vénás injekciót!!!! Ugyanakkor problémáinkkal, kudarcainkkal is hozzá fordultunk...

Jó kis csapat voltunk, úgyhogy már mind jobban és jobban vártam azt a bizonyos találkozót...Tele voltam félelemmel, izgalommal, de legbelül ott lappangott a kíváncsiság is, hogy mi van a többiekkel, hiszen 10 év, mégis hosszú idő.

Amikor elindultunk férjemmel, csendes voltam, szinte egész úton csak hallgattam, de aztán amikor megérkeztünk, különös öröm járta át a szívemet. Jó volt összeölelkezni, rácsodálkozni a másokra: jó, hogy megváltoztál...És kicsit kellemetlen pillanat volt, amikor egyik osztálytársnőmet nem ismertem fel, egész addig, amíg meg nem szólalt: rögtön beugrott hogy kiről is van szó...s egy jót nevtünk. Az osztályfőnöknek is jelen volt. Jó érzés volt vele is találkozni, amúgy semmit sem változott.

Megkezdtek a várva várt osztályfőnöki órát, csakhogy ez mégsem olyan volt mint 10 évvel ezelőtt. Egy rövid beszámolót tartottunk egyenként elmesélve, kinek hogyan is alakult az élete az elmúlt tíz esztendőben. A névsort a napló szerint vettük, olyan volt ez mint mikor feleltünk, csak most éppenséggel nem a leckéből, hanem életünkről kellett számot adnunk.

Jó volt végighallgatni másokat: volt aki elment Magyarországra, s ott telepedett le; volt aki saját céget nyitott, s nem dolgozik ápolónőként; volt aki saját falujában dolgozik mint asszisztensnő; van aki fogorvos mellett dolgozik. Ugyebár

azt mondják hogy ez női szakma, mégis volt egy szem fiú osztálytársunk, akire nagyon vigyáztunk. Belőle fogorvos lett, ugyanis miután végeztünk, bejutott az orvosira is, és tovább tanult.

Osztályfőnöki óra után pedig lehetőségünk nyílt szót váltani egymás között is, jobban belemenni részletekbe, esetleg fényképeket nézegetni, és persze a tánc sem maradt el. Egy szép estét töltöttünk el, és úgy váltunk el, hogy 5 év múlva újból találkozunk. Felejthetetlen maradt számomra az az este, es köszönöm férjem biztatását....

Ami viszont úgy igazából megfogott engem, végighallgatva mindenkinek az élettörténetét, és végigtekintve a társaságon, hogy itt van 15 pár (ugyanis egy osztálytársnőm nem ment férjhez, és felnéztem rá hogy egyedül is eljött), akik boldogok, boldog házasságban élnek, s ráadásul mindenkinek van legalább egy gyermeke. Csodálatos dolog ez, és mindegyik pár sugárzott, boldognak látszott, és hiszem, hogy azok is. Annyi válásról hallunk manapság, erről szólnak a filmek is a tévében: feladni!!! Különválni, mert hát nehezemre esik a másik kedvében járni, nehezemre esik a másinak örömet szerezni, nehezemre esik hitvesemet az első helyre helyezni, nehezemre esik lemondani gyermekeim kedvéért szép ruháról, karrierről....

Itt volt 15 házaspár, aki derűs arccal mesélt életéről, gyermekéről, boldogságáról. Igen, ilyenekről már kevesebbet hallunk tévében, rádióban, kevesebbet olvasunk újságokban. Ha nem is beszélnek róluk eleget, ha nem is írnak róluk, igenis vannak még, léteznek még boldog házasságban élő fiatalok, akik a családot is épp olyan nagy értéként becsülik mint munkájukat, vagy a szakmai ranglétrát.

Büszke voltam erre a kis csapatra, boldog voltam hogy igenis van még jövő, vannak gyermekeikért élő szülők, családjukért áldozatot hozó házaspárok, vannak még fiatalok akik küzdenek és hisznek a boldog családi életben.

Jó volna többet olvasni, hallani boldog családi életéről is....talán ezért is jó ez az újság, mert itt elmondhatjuk véleményünket, és bízom benne hogy sokan írnak meg efféle élményekről, tapasztalatokról.

Csak remélni tudom, hogy a mai generáció is vágyik és álmodik szép és boldog családról, és találnak az életben példaképeket, akikre fölnézzenek es azt mondják: én is ilyen családot akarok magamnak. Nemcsak híres énekes, vagy nagy üzletember lehetek, hanem hanem boldog édesapa és boldog édesanya, boldog férj es boldog feleség szeretnék lenni.

Imádkozom hogy így legyen...

Májor Enikő

Végül egy kis történetet szeretnék még elmondani. Amikor megszűntettük testi kapcsolatunkat, én albrétben laktam egy néninél. Életünk középpontjává vált már a tisztaság, és az erről való tanúságtétel is (hiszen környezetünk is észrevette viselkedésünket, és beszélnünk kellett erről!). Így nagyon felháborított, amikor egyik nap hazaérvén, a házinéni azzal vádolt meg, hogy Béci nálam aludt. De Béci azt javasolta, kérjünk bocsánatot, ha félreérthetően viselkedtünk, írjunk neki egy levelet és írjuk le, miért fontos nekünk a tisztaság. Amikor elolvasta levelünket, elsírta magát. Lehúzza újjáról jegygyűrűjét, s nekünk adta. Ő nem tudta, hogy már napok óta gyűrűt kerestünk, de nem találtunk olyat, ami mindkettőnknek tetszett volna. Azóta is az ő és elhunyt férje jegygyűrűjét hordjuk.

(Tomka Ferenc: „Biztos út”-Panni és Béla tanúságtétele - Jegyesek akik felfüggesztették a testi kapcsolatot-részlet)

Egy katolikus gimnáziumban történt. A koedukált 10. osztály tanulói hittanórán Ádám és Éva jelképes bibliai elbeszéléséről tanultak. Ebben van szó arról is, hogy amikor Éva és Ádám ettek az almából, megnyílt a szemük, és észrevették, hogy mezítelenek.

A következő napon egyik fiú odament egy lány osztálytársához és adott neki egy almát. Egy olyan lány volt ez, aki a legkivágottab ruhákat szokta hordani, és most is egy ilyen blúz volt rajta. A lány megkérdezte, minek köszönheti az ajándékot. ”Amikor Éva evett az almából, észrevette, hogy mezítelen – idézte a fiú a bibliai idézetet.- Gondoltam talán neked is is segíteni fog.”

(Tomka Ferenc: „Biztos út”- részlet)

A kálmándi Szentjánosbogár tábor

2010 június 13. és 18. között Kálmádon szervezték meg a Szentjánosbogár tábort, amelyre a barátnómmal együtt szüleink beíratk.

A hétfői nap egy kissé feszült volt a számunkra, mert az odaindulás előtt a szüleink is izgultak, hogy jól fogjuk-e érezni magunkat ott. Mi is izgultunk ugyanis vonattal mentünk ahol több ismeretlen gyerekkel találkoztunk. A vonatban nagyon nagy csend volt mert még nem ismertük egymást és csak itt-ott bújt össze két ismerős fej halkán suttogva és kacarászva. Aztán amikor odaérteztünk a többiek szeretettel fogadtak minket. A tábor szentmisével kezdődött.

A mise után csoportokba rendeztek minket, mi a Piricsi Noémi es Kinga csoportjába kerültünk, aminek a neve a Kána csoport volt. Aztán a foci pályára gyalogoltunk, ahol

"Áldott legyen az Úr - mondta emelt hangon -, aki nyugalmat adott népének, Izraelnek, amint megígérte! A nagyszerű ígéretekből, amelyeket szolgálja, Mózes által tett, nem hiúsult meg egyetlen szó sem. Az Úr, a mi Istenünk velünk van, amint atyáinkkal velük volt. Nem hagy el és nem taszít el minket, maga felé hajlítja szívünket, hogy az ő útjain járjunk, és szem előtt tartjuk parancsait, rendelkezéseit és törvényeit, amelyeket atyáinknak adott. Ezek a szavaim, amelyekkel könyörögtem az Úr színe előtt, legyenek az Úr, a mi Istenünk

egy akadályversenyen vettünk részt. Nagyon jó ismerkedési és logikai játékokat is játszottunk .

A nap végére kimerülten indultunk a vonatállomás felé, de a vonatban már nem volt az a reggeli nyomasztó csend, mert már új barátokra tettünk szert.

A következő reggeleken kezdődött minden előről. A reggeli szentmisék alkalmával szép bevezetőt kaphattunk a napi eseményekhez, ami lelki ébresztő volt mindannyiunk számára, majd a délelőtti gyakorlatok során a testünket is edzhetjük. A többi napokon is nagyon sokat tanultunk: figyelmesnek lenni másokkal, gyorsabban reagálni a dolgokra; újabb és újabb dolgokat fedezhetünk fel.

Minden este fáradtan tértünk haza ahol a finom vacsora mellett megköszöntük az Istennek azokat a szép élményeket, amelyekkel aznap megajándékozott minket.

A tábor zárónapjára egy színdarabot állítottunk össze a csoport többi tagjával, aminek a „Kánai menyegző” volt a címe, és amit péntek délután előadtunk a szüleinknek. Estefelé a játszótérre vonultunk ahol a táborút mellett a táborban tanult énekeket énekeltük a kálmándi fúvósok, illetve egy finom langalló kíséretében. Aztán az estével együtt eljött a szomorú elválás ideje is, amikor nehéz szívvel vetünk búcsút azoktól az új barátoktól, akiket a táborban ismerhettünk meg. Köszönöm a tábor szervezőinek és a csoportvezetőknél, hogy vigyáztak ránk, tanítottak és bátorítottak és hogy nagyon szerettek minket.

Soha nem felejttem el ezt a tábort és annak a felhívását számunkra:

”VILÁGÍTÁSOK A SÖTÉTBEN, SZENTJÁNOSBOGARAK!”

Bálintfi Ivett

színe előtt nappal és éjjel, hogy igazságot szolgáltasson szolgálójának és igazságot szolgáltasson népének, mindig, amikor csak szüksége van rá, és így a föld népei megtudják, hogy az Úr az Isten, senki más. A ti szívetek meg legyen maradéktalanul az Úré, a mi Istenünké, éljetez törvényei szerint és tartsátok meg a parancsait, mint a mai napon."

Királyok, I. könyve, 8 fejezet

(Megjelent az Szentlélek Plébánia értesítőjének, a Gyertyaláng-nak 1994. november 20.-i, templomszentelési számában)

Következő lapszámunk 2010 Karácsonyán jelenik meg. Alaptémánk: milyen ajándékokat kaptunk az Istentől, az élettől, embertársainktól, családuktól, közösségüktől? És mit ajándékozunk mi tovább? Írásaitokat várjuk!